

Viðmerking:

Eingin ítróttarvøllur Føroya í okkara tíð

Tað, sum hevur fingið meg at taka so til orða í hesum nú so nógv umrødda Tórsvallar-máli, hevur í fyrsta lagi verið ein roynd at vera við til at bjarga einari góðari gamlari ítróttar- og samfelagsætlan undan soleiðis at verða neyðtíkin til bert eitt avmarkað endamál. Men grundgevingin var eisini eitt mótmæli móti, at einstakir áhugabólkar og persónar sleppa at høveiggja sær í almennum málum, soleiðis sum teimum best lystir.

Tvinni viðurskipti sum dæmi um hetta hava í fleiri ár spælt mæðsandi í sinni: Havnin, sum í gamlar dagar slapp at vaksa seg hugnaliga og vakurt eftir gjøllgjar býarættlan - hugsið tykkum sum dæmi Trøndargøtu, Tórsgøtu og gamla Tinghúsvegin - misti undir krígunum og serliga eftir tað so púra sítt gamla skilvísu vakstrarlag. Ein vina- og kenningapolitikur tók seg upp í tí almenna, sum óbótliga kom til at skemma okkara vakra lítla høvuðsstað langt inn í framtíðina. Býarættlanir vórðu skúgvæðar til viks, hús vórðu bygd og sett, sum best bar til, og nógvastaðni er enn ikki framkomandi millum býlingar, tí hús eru bygd, har vegir skuldu verið. Eisini í tí at halda býin reinan og nossliðan hevði tað almenna mestsum slept takinum, og vit minnst t.d. aftur í sekstíárinum, hvussu høvuðsgøtan fleyt í pylsupappiri og øðrum ruski.

Men í sjevtíðarunum fóru menn í býráðnum at taka sær annað skinn um bak, tí nú skuldi Havnin skína og gerast vøkur aftur. Nógv dygdargott og prýðiligt arbeiði býnum til frama og býráðnum til sóma er farið fram hesi seinastu 20-25 árin, og ikki minsta heidurin fyri hesa stremban fram móti einum vøkum og liviligum Tórshavnar býi eigur fyrrverandi borgarstjórin Poul Michelsen. Sjálvur havi eg saman við so mongum øðrum fleiri dæmi at bera fram frá hesari tíð, har tú ikki komst tómhentur aftur eftir áheitan til býráðið um stuðul til okkurt, sum t.d. kundi vera býarins mentanar- og frítíðarlívi at gagni.

Miðbýarættlan avskeplað

Tað er tí ikki so lítið sárt í sambandi við framferðina í vallarmálinum nú at skula taka onnur dæmi fram, har hógvasporini eftir ráðarika og sjálvsøkna framferð eru sviðandi sjónlig. Hugsi nú fyrst um sjálvan miðbýin. Tórshavnar Býráð samtykti í síniari tíð at rúmka um og at breiðka Niels Finsensgøtu. Handlar og hús fingubod um at flyta seg, og fyrstur at fylgja hesum boðum var Thomas Dam. Seinni mátti eisini Hjalmar Jacobsens Bókahandil víkja, og Simme við sínum Musikkhúsi fekk at vita, at har fór ikki at verða verandi, tí hús-

ini fóru at verða tikin av grund og flutt. Men Simme fluttur og farin út at fjakka við sínum musikkstólum, nú kemur annað lag á í gomlu klippistovu hjá Valdemar Poulsen. Húsin verða nú renoverað og styrkt av nýggjum, skemmandi útbýgningur verður festur í hetta fitta, eyðkenda Havnarhús og enn tá bygdur út á hálva gongubreyt her mitt í býnum, og stórt skelti við bókstavunum DER visir, at nú er tað handilsfyrirøkka, sum her ræður fyri borgum. »Hvør er tað, sum soleiðis sleppur at vinna sær framhjárættindi, har aðrir máttu dvína?« mátti tú spyrja. »Tað eru teir báðir Jógvan Páll Lassen, advokatur, og Poul Michelsen, solumaður og borgarstjóri.« var svarið, og kannar tú ognarviðurskiptini, fært tú sama svar. Hesi hús grundfest av nýggjum hava síðan av privatum ávum lagt kósina aftur í gamla tronga lagið her í býarins og landsins høvuðsgøtu, í staðin fyri at tað her sum ætlað átti at verið vitt til veggja við pláss til benkur og blómu- og viðarvøksur og við fríum útsýni frá gamla Ullvørhúsinum og oman til vakra H. N. Jacobsens Bókahandil.

Eysturskúlahólin skammfarin

Seinna dæmi er um góðar mentanarligar umstøður, sum tað almenna sjálvst hevur verið við til at skammfara: Í sambandi við byggingina av Eysturskúlanum lá tað fyrrverandi býráðslimi og formanni í mentamálaneyvnd býráðsins, Ólavi Michelsen sála, nógv á hjarta at nýta tað høvið til at fáa bygt eina fullfíggaða konserthøll her í býnum. Høllin varð bygd stór og rúmlig, og arktektarir fingubod um í sniði og vali av tilfari at hava fyrst og fremst akkustisku viðurskiptini í huga. Úrslitið gjørdist eisini so framúr gott, at tú av sonnum kundi siga: »Hetta er besta konserthøll í landinum.«

Men hvat hendir fyri nokrum árum síðan? Jú, í okkara býráð verður ein dag tann ótrúliga avgerð tikin, at nú skal eisini henda høll nýttast til bóltspæl! Har hjálpti eingin góða mamma hjá teimum, sum vildu mótmæla. Prýðiliga og hugvekjandi myndarandin hjá Bárði Jákupsyni eftir øðrum langvegginum og megnar málingarnir eftir okkara mæta listarmann Ingólfr av Reyni á veggjunum hinumegin vórðu tikin úr sínum umhvørvi og spjadd út á gongina. Rimaverk varð sett fyri stásiligt veggjapryði eftir Zacharias Heinesen á endaveggjunum, pallurin burturbeindur og flyglið eisini tveitt á dyr, og síðan hava sveittaroykur og brestir í gólvi og móti veggjunum givið til kennar, at bólturin hevur vunnið sær ræði

eisini innan hesar listarligu veggir.

At býurin ynskir at stuðla alt ungdomsvirksemi og soleiðis eisini flogbóltin, er heiðurin vert; men at fara og avmontera og skammfara slíkt listarhøli, í staðin fyri við móguligari hjálpi til sjálv- hjálpi kanska at fáa sett ungu monnum ein brakka upp til endamálið, var ein vandalsma, sum tú mátti ógvast við. Og tó hevur enn eingin alment grett orð um hesa akulturellu misgerð.

Endurtekur seg í Gundadali

Hetta lagið við, at áhugabólkar og einstaklingar við vælsignisli frá okkara meira

ella minni vitandi býarstýri fáa skorað sín egináhuga í-gjøgnum til skaða fyri ein heildarsamanhang, endurtekur seg nú í Gundadali.

Í Útvarpi Føroya seinasta friggjadag bórast tey løgna tíðindi, at Tórshavnar Býráð á fundi kvøldið fyri hevði samtykt ikki at steðga byggingini av Tórsvølli. Slík tíðindi máttu undra og føra tann spurning við sær: »Hvør veruliga nakar roynt at steðgað hesum spennandi ítróttarframtaki?«

Kann her bert endurtaka, at tað, sum hevur ligið okkum á sinni, sum hava roynt at vekja til breiðari umhugsni, nú gamli dreymurin um ítróttarstadion í Gunda-

dali skuldi setast í verk, hevur ikki verið annað enn eftir besta førimuni at fáa mælt til, at tað ikki við einvisari fótbóltsætlan skuldi verða byrgt fyri hesum einasta móguleika til eitt veruligt tjóðarstadion í Føroyum - einum ítróttarvølli, sum umframt at geva fótbóltnum professionellar umstøður eisini kundi kveikja og menna aðrar ítróttargreinar og samstundis kundi gerast ein frítíðar- og menningarmóguleiki hjá fjøld av fólki í ungum og eldri árum. At fótbóltnur skuldi mist av hesum ávum, er enn einki sannførandi argument komið fram um. Tosið um fjarstøðu og vantandi umstøður

til stemning og róm í hesum lítla stadion er stutt sagt púra burturvíð.

greininendar á síðu 17

Nýtt

Royn tann fyrsta oljudropan...

Nú marknaðaravtalan millum Føroyar og Bretland er undirskrivað, kunnu oljufyrirtekur av álvara fara undir at bora eftir olju. Men vit hava "tjövstartað" - tí vit hava longu framleitt tann fyrsta oljudropan á einum føroyskum virki. Og dropan er so góður, at hann má etast...

Hesin fyrsti føroyski oljudropan er gjørdur

úr vanilju. Og í vaniljuni hava vit goymt eina rúgvu av lakress-kúlum, ið saman við vaniljuni geva ein serliga góðan smakk.

Og rundan um alt hetta hava vit so lagt eina tjúkka lakress-kápu. Samanlagt gevur hetta tann fyrsta føroyska oljudropan.

Roynd henda vælsmakandi oljudropan longu í dag. Hann fæst á øllum Shell- og Statoil-støðum, umframt har tú vanliga keypir tín Fóm-ís.